

Arrest

**nr. 120 482 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. DEVOLDERE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 november 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 februari 2013.

1.3. Op 30 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 oktober 2013 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B.K. (...) (K. (...)), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Oezbeekse origine te zijn. U bent een soennitisch moslim. U verklaart 28 jaar oud te zijn. U werd geboren in Jow Zendan in de stad Aibak van de provincie Samangan. 8 à 9 jaar geleden heeft u voor meer dan een jaar in Kabul gewoond. Daarna woonde u voor 8 à 9 jaar in Mazar-i-Sharif. De maanden voor uw vertrek woonde u in het district Roi Du Ab van de provincie Samangan. U bent afgestudeerd in de 12de klas maar u heeft uw diploma gekocht. U bent lid van de partij Jamiaat i islami, net als de rest van de familie. U werkte voor Sharwal Qayum. U bent niet getrouwd. Uw vader, Mohammad Ibrahim, werd kort voor uw vertrek gedood. Uw moeder, Aai Jamal, woont bij uw zus in Mazar-i-Sharif.

Uw vader, een commandant bij Jamiaat-i-Islami, had problemen met Ahmad Khan Samangani en commandant Tor van de partij Junbesh-i-Milli. In 1387 (1999-2000) nog tijdens het regime van de taliban waren er problemen. A.K. (...) vroeg uw vader om bijdragen (geld en levensmiddelen) te leveren voor de strijders van de jihad (tegen de taliban). Uw vader weigerde dit te doen. Op een avond kwam A.K. (...) met 80-100 van zijn mannen naar uw huis. Uw vader kon zich verstoppen. U werd samen met uw oom, vaderszijde en uw 2 neven gevangen genomen en meegenomen door A.K. (...). Jullie werden geslagen. Jullie zaten 5 maanden gevangen. Er werd losgeld gevraagd voor jullie. Uw familie dacht dat jullie zelf na betaling gedood zouden worden en betaalde niet. Jullie werden bevriend met een van de bewakers en die had jullie verteld dat ze jullie niet in leven zouden laten. U werd niet op de hoogte gebracht omdat u te jong was. Er werd door uw oom en neven een plan bedacht om te ontsnappen. U wist hier niet van. Er werd gevraagd of jullie niet mochten buiten werken. Dit werd toegestaan. Hierdoor zagen jullie een kans te ontsnappen. Jullie verscholen zich in een put in de grond. Uw oom ging hulp zoeken. Hij werd betrapt en doodgeschoten. Er werd naar jullie gezocht maar jullie werden niet gevonden. Daarna probeerden jullie thuis te geraken. Onderweg werden jullie opnieuw gearresteerd, maar deze keer door taliban. Zij brachten jullie naar huis. Uw familie werkte samen met de taliban tegen A.K. (...). Toen het regime van de taliban viel zijn jullie gevlucht van Samangan naar Kabul. Uw familie heeft nog steeds problemen door deze rivaliteiten. Toen A.K. (...) werd gedood keerde uw vader terug naar Samangan. Na zijn verblijf in Kabul was hij naar Kunduz en daarna naar Mazar-i-sharif gegaan. U verbleef in Roi Du Ab en werd gevraagd terug te keren naar Aybak. Uw vader organiseerde een feest voor zijn terugkomst. Er werden meer dan 100 mensen uitgenodigd. Die avond, in 2012, toen uw vader met nog enkele gasten zat te praten kwamen de mannen van A.K. (...) naar uw huis, onder andere commandant T. (...), zijn neef. Uw vader werd geslagen en gearresteerd en later gedood. Uw moeder kwam u waarschuwen. U kon via de burens ontkomen. U ging naar Kabul. In Kabul zocht u een smokkelaar. U vertrok uit Afghanistan en kwam op 25 november 2012 aan in België. De volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor op 28 februari 2013: een “taskara” (Afghaans identiteitsdocument), 2 dreigbrieven, een bevestiging van de ouderen, een lidkaart, 2 klachten, een brief van het openbaar ministerie, en de enveloppe waarmee deze werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat het CGVS niet twijfelt aan uw lidmaatschap van de Jamiaat-i-Islami partij. Het CGVS erkent dat er in het verleden problemen waren tussen de Jamiaat-i-Islami en de Junbesh-i-Milli partij. U kon echter niet aantonen dat u hierdoor nu nog steeds gevaar loopt en wel omwille van onderstaande redenen.

Zo kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het relaas over uw ontvoering en ontsnapping in 1378 (1999-2000) opmerkelijk te noemen. Op een avond in 1378 (1999-2000) zou u ontvoerd zijn samen met drie andere familieleden. Die avond waren de bewakers van uw vader net op verlof (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat uw vader die bewakers heeft, hen allemaal te gelijk verlof laat nemen en hierdoor zijn veiligheid in het gedrang brengt. Uw vader werd niet ontvoerd omdat hij zich kon verstoppen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook dit is opmerkelijk. Men kan vermoeden dat de aanval snel verliep, dat uw vader dan nog de mogelijkheid zag onopgemerkt in een verborgen ruimte te kruipen is opmerkelijk. Zeker omdat deze ruimte wel erg goed verborgen moet zijn geweest als niemand het

bestaan ervan wist (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nadat jullie toen ontvoerd werden, werden jullie 5 maanden vastgehouden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Jullie geraakten bevriend met een bewaker die jullie vertelde dat ze jullie gingen vermoorden zelfs al zou er losgeld betaald worden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is niet duidelijk hoe uw vader aan de informatie kwam dat ze jullie sowieso zouden vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 11) en daardoor niet betaalde, aangezien jullie nog vastzaten en het hem dus niet konden vertellen. Er werd door uw oom en neven een plan beraamd om te ontsnappen maar u was hiervan niet op de hoogte (gehoorverslag CGVS, p. 11), ze vonden u te jong. Ook dit is opmerkelijk. Door u niet in te lichten over een mogelijke ontsnapping liepen uw familieleden het risico dat u tijdens de ontsnapping iets verkeerd zou doen. Volgens dit plan gingen jullie buiten werken. Jullie werden bewaakt door bevriende personen van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hierbij is het belangrijk om op te merken dat tijdens het regime van de taliban (1996-2001) de Jamiaat-i-Islami en de Junbesh-i-Milli streden tegen de taliban in het Noorden van Afghanistan. Beide maakten deel uit van de Noordelijke Alliantie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook weinig overtuigend dat Junbesh-i-Milli, de partij die u heeft meegenomen, dan talibanstrijders zou inzetten om jullie te bewaken. Bovendien lijkt het niet aangewezen bewakers die bevriend zijn met de gevangenen in te zetten. Hierdoor wordt de kans op ontsnapping immers vergroot. Dat uw vijanden dit risico zouden lopen is weinig waarschijnlijk. Bovendien is het opmerkelijk dat A.K. (...) en de zijnen tijdens hun strijd tegen de taliban (A.L. (...)) vocht mee aan de zijde van de Noordelijke Alliantie, zie hierboven), tijd had om zich bezig te houden met één persoonlijke vijand van hem en hierdoor al die moeite doet. De door u geschetste gang van zaken komt weinig plausibel over en doet bijgevolg afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook de ontsnapping en de dood van uw oom is weinig waarschijnlijk. Uw oom zou de weg gaan zoeken zijn terwijl jullie in een gat verstopt zaten. U heeft hem daarna niet meer teruggezien (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is dan wel opmerkelijk dat u in detail weet hoe het verder met hem afgelopen is. Hij zou onderweg jullie vijanden tegengekomen zijn. Hij werd beschoten, o.a. in zijn voet en zou deze verzorgd hebben met zijn handdoek (gehoorverslag CGVS, p. 12, 18). Daarna zou hij zijn geweer leeg geschoten hebben, vervolgens zouden ze hem geslagen en gedood hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12, 18). Hierbij is het opmerkelijk dat uw oom, die net ontsnapt is, in het bezit is van een wapen. U zou dit weten omdat de dorpelingen die zijn lichaam gaan halen zijn dit verteld hebben maar ook zij hebben enkel zijn lichaam gezien (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het hoeft weinig betoog dat het eerder vreemd overkomt dat u deze zaken weet te vertellen.

Daarnaast is het opmerkelijk dat ze jullie niet gevonden hebben. Ze waren met 150 personen opzoek naar jullie maar konden jullie niet vinden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Men kan ervan uitgaan dat de regio voor deze personen gekend was. Dat ze jullie dan niet vonden is opmerkelijk. Dit alles maakt dat uw relaas over uw ontvoering en ontsnapping van de vijanden van uw vader, A.K. (...) weinig waarschijnlijk overkomt. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid aangetast. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de door u geschetste problemen van 1378 (1999-2000) wordt ook de geloofwaardigheid van uw verdere relaas ondermijnd.

Daarnaast is het opmerkelijk dat A.K. (...) uw vader en uw familie de eerste jaren na de val van de taliban niet gevonden heeft. A.K. (...) heeft hoge functies en is een machtig persoon (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uw vader is dan wel verhuisd van Kabul, naar Kunduz en Mazar-i-Sharif maar ondertussen bleef hij werkzaam voor Jamiaat-i-Islami (gehoorverslag CGVS, p. 15). Men kan aannemen dat mocht een machtig persoon als A.K. (...) uw vader willen treffen hij hiertoe kans gezien zou hebben. Het kan niet moeilijk zijn geweest om uw vader op te sporen, te meer omdat hij nog steeds banden had met de Jamiaat-i-Islami in Samangan (gehoorverslag CGVS, p. 15), ook al verhuisde hij vaak.

Het feit dat A.K. (...) en vervolgens zijn familieleden u zouden willen treffen berust op een vermoeden. U bent nooit eerder lastiggevallen geweest door A.K. (...) (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). Daarnaast bent u ongestoord kunnen blijven werken in andere districten van Samangan. Men kan aannemen dat had A.K. (...) u willen treffen, of via u uw familie willen treffen hij hier reeds de kans voor had gehad.

Bovendien zijn de problemen die u zou hebben meegemaakt na de dood van A.K. (...) weinig geloofwaardig. Zo zit er in uw verklaringen over de ontvoering van uw vader in 2012 een inconsistentie. Eerst vertelde u dat u lawaai hoorde en uw moeder u kwam waarschuwen. Ze zei u dat de vijanden waren gekomen en uw vader hadden gearresteerd. Nadien zou u ontsnapt zijn via de burens (gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarna verklaarde u dat uw moeder lawaai hoorde en via een gat in de muur zag dat er vijanden aankwamen. Ze kwam u waarschuwen en u kon ontkomen. Vervolgens klommen deze vijanden over de muur en sloegen uw vader, nadien zouden ze hem hebben meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit is een opmerkelijke aanpassing ten opzichte van de eerste versie. Deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Bovendien had u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet verteld dat uw vader werd gedood. U vertelde enkel dat hij werd geslagen (vragenlijst, p. 4, vraag 5). U verklaarde dat u op het moment van uw gehoor op DVZ nog niet op de hoogte was van de dood van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk. Uw moeder zou u het niet willen vertellen hebben. Het is opmerkelijk dat ze u gezien het belang van deze informatie niet de waarheid zou verteld hebben. Al deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

U haalt verder geen redenen aan die aantonen dat u gevaar zou lopen in Samangan. De gevechten (voor en tijdens het regime van de Taliban) vond er een onderlinge strijd plaats tussen de Jamiaat-i-Islami en de Junbesh-i-Milli) tussen Jamiaat-i-Islami en Junbesh-i-Milli zijn niet meer aan de gang (gehoorverslag CGVS, p. 15). Er zijn nog rivaliteiten, en beide willen nog steeds de macht. In Samangan is de gouverneur momenteel van de Junbesh-i-Milli partij (gehoorverslag CGVS, p. 7) maar het districtshoofd van Roi Du Ab toen u vertrok uit Afghanistan is van Jamiaat-i-Islami en bovendien een vriend van u (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de strijd tussen beide niet meer zo is als voorheen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het gaat niet langer om een gewapende strijd om de macht. Beide zijn wel nog politieke tegenstanders maar er wordt niet meer gevochten tegen elkaar, zoals u zelf ook aangeeft, het kan wel nog zo zijn dat er persoonlijke vetes bestaan tussen belangrijke personen binnen deze partijen. Omwille van bovenstaande redenen echter kan er niet worden aangenomen dat dit in uw geval zo zou zijn.

Ook uw activiteiten binnen de partij zijn niet van dien aard dat ze gevaar inhouden. U woonde enkele conferenties bij en stelt een lijst op met de diensturen van de bewakers voor Sharwal Qayum (gehoorverslag CGVS, p. 6). U heeft hier nog geen problemen door gekend. Uw positie binnen de partij is niet van die aard dat u gevaar zou moeten lopen. Nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt valt er te lezen dat personen die lid zijn van de Jamiaat-i-Islami voor hun leven dienen te vrezen of dat er aanvallen op hen persoonlijk worden uitgevoerd.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u commandant Tor (en met uitbreiding de familie van A.K. (...)) dient te vrezen omwille van een rivaliteit tussen uw vader en zijn oom A.K. (...) toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Documenten hebben slechts een bewijswaarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. De dreigbrieven, klachten, de brief van het Openbaar Ministerie en de bevestiging kunnen hierdoor niet aanvaard worden als bewijs. De taskara toont uw afkomst aan maar deze wordt niet betwist door het CGVS. Ook uw lidmaatschap wordt niet betwist. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Samangan te worden beoordeeld. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat Samangan een zeer rustige provincie is en als de veiligste provincie van de noordelijke regio kan worden beschouwd. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot

de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Daarnaast staat er u niks in de weg om u in de stad Kabul te vestigen. U bent een gezonde jonge man en heeft in het verleden voor meer dan een jaar in Kabul gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 6). U komt uit een aanzienlijke familie met voldoende financiële middelen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien wonen de ooms van uw vader in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 10). U spreekt bovendien Dari, Oezbeeks, Engels en Pashtu (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder

gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.1. Wat betreft de ontvoering en de ontsnapping, stelt zoeker dat hij de verwerende partij niet volgt waar zij stelt dat het relaas over de ontvoering en ontsnapping opmerkelijk te noemen is. Hij verduidelijkt dat de bewakers op verlof waren, dat hij niet op de hoogte is van de reden daarvoor, dat dit kon gebeuren, bijvoorbeeld wanneer ze allen aanwezig zijn op een religieuze ceremonie, dat hij enkel maar informatie kan geven waarover hij beschikt, dat het dan ook onterecht en onredelijk is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) om hem dit kwalijk te nemen. Verzoeker vervolgt dat ook het feit dat zijn vader zich kon verstoppen niet opmerkelijk te noemen is, dat zijn vader immers sliep in een slaapkamer waar een soort kelder aanwezig was, dat hij op dat moment op het terras sliep, dat de aanval inderdaad snel verliep maar hij zich niet kon verstoppen doordat hij op het terras sliep en hij dus snel omsingeld werd, dat zijn vader zich evenwel niet van kamer diende te verplaatsen en zich onmiddellijk in de kelder kon verstoppen die zich in zijn slaapkamer bevond, dat hij van oordeel is dat hierdoor zijn verklaringen niet ongeloofwaardig zijn, dat het CGVS niet voldoende rekening heeft gehouden met deze specifieke situatie en de redenering van het CGVS dan ook niet kan weerhouden worden.

2.1.2. Wat betreft de periode van gevangenschap en het al of niet betalen van het losgeld, poneert verzoeker dat zijn oom had vernomen dat zelfs al er losgeld zou betaald worden, de neven, de oom en verzoeker niet zouden worden losgelaten, maar dat dit, in tegenstelling tot wat het CGVS voorhoudt, niet de reden was waarom zijn vader het losgeld niet heeft (kunnen) betalen, dat zijn vader van plan en akkoord was om het losgeld te betalen, dat het losgeld werd gevraagd nadat zij reeds vier maanden in gevangenschap zaten, dat zij een maand later konden ontsnappen, waardoor er geen reden meer was om het losgeld te betalen, dat zijn vader dan ook het losgeld niet betaalde, niet omdat hij zou vernomen hebben dat zij toch niet zouden worden vrijgelaten maar omdat zij ondertussen hadden kunnen ontsnappen. Verzoeker houdt vol dat hij niet in kennis werd gesteld van de ontsnappingsplannen, dat hij helaas niet op de hoogte is van de reden en hier het raden naar heeft, dat zij hem misschien te jong vonden of geen vertrouwen in hem hadden, dat hij enkel maar de informatie kan geven waarover hij beschikt, dat het dan ook onterecht en onredelijk is van het CGVS om hem dit kwalijk te nemen. Tot slot merkt verzoeker op dat er geen talibanstrijders werden ingezet om hen te bewaken, dat dit ook niet mogelijk zou zijn, gezien het vijanden waren, dat de redenering van het CGVS dan ook niet kan worden weerhouden.

2.1.3. Wat betreft het overlijden van zijn oom, vindt het CGVS het opmerkelijk dat hij in detail kon vertellen wat er met zijn oom is gebeurd, dat hij hierbij niet aanwezig was, maar één van de dorpelingen

dit gezien had en het daarna verteld had, dat hij dan ook van mening is dat er niets opmerkelijks is aan zijn verklaring, dat de motivering van het CGVS niet kan weerhouden worden.

2.1.4. Wat betreft het feit dat hij en zijn neven niet werden gevonden, stelt verzoeker vast dat het CGVS het opmerkelijk vindt dat 150 man verzoeker en zijn neven niet hebben gevonden, hoewel zij de regio goed kenden en meent dat het CGVS zich baseert op vermoedens en dit niet aanvaardbaar is. Het is niet omdat men een regio goed kent, volgens verzoeker, dat men elke persoon die ontsnapt moet kunnen vinden. Verzoeker is van oordeel dat hij op deze manier genoodzaakt wordt om een negatief bewijs te leveren, namelijk van het feit dat ze hem niet hebben kunnen vinden, dat dit onredelijk is, dat hij zulk een bewijs niet kan leveren, dat er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, dat deze dan ook moet genomen worden in de geest van rechtvaardigheid en begrip. Verzoeker meent dat men in zijn geval dient te besluiten dat het CGVS met bovenstaande geen rekening heeft gehouden.

2.1.5. Wat betreft A.K., wijst verzoeker er op dat het CGVS het ook opmerkelijk vindt dat A.K. zijn vader en zijn familie de eerste jaren na de val van de taliban niet heeft kunnen vinden, dat hij enkel maar kan vaststellen dat zijn vader bewakers had om hem te beschermen, dat hij het raden heeft naar de reden waarom A.K. hem niet kon vinden, dat hij deze vraag niet kan beantwoorden, dat deze vraag enkel door A.K. kan beantwoord worden, dat het dan ook onredelijk is van de verwerende partij om een antwoord op deze vraag van hem te verwachten. Hij vervolgt dat A.K. hem niet heeft kunnen vinden, dat hij een tweetal jaar met S.A., ook een lid van de partij die nu in het parlement van Afghanistan werkt, was en deze persoon een stuk of 14 à 15 bewakers had, dat hij ofwel bij zijn vader was ofwel bij deze persoon, dat dit de reden is waarom A.K. hem niet kon vinden. Verzoeker stelt dat enkel A.K. weet of dit ook de werkelijke reden is. Verzoeker meent dat de motivering van het CGVS op vermoedens berust en niet kan weerhouden worden.

2.1.6. Wat betreft de inval en het overlijden van zijn vader, herhaalt verzoeker dat hij aan het slapen was en niet heeft gehoord, dat zijn moeder hem kwam waarschuwen en dat hij kon ontsnappen via de burens, dat zijn moeder hem naderhand, toen hij reeds in Kabul was, verteld heeft dat de aanvallers over de muur geklommen zijn en zijn vader hadden opgepakt en geslagen en dat zijn vader in het ziekenhuis zou zijn, terwijl hij intussen was overleden, dat zijn moeder hem het overlijden van zijn vader niet wou vertellen en hem niet onnodig ongerust wou maken en het hem pas later heeft verteld, na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker vindt het niet opmerkelijk dat zijn moeder haar zoon zo lang mogelijk tracht te beschermen tegen het pijnlijke nieuws, dat de motivering van het CGVS niet kan weerhouden worden.

2.1.7. Betreffende de documenten, stelt verzoeker dat zijn raadsman door middel van twee faxen op 28 februari 2013 een hele reeks documenten heeft overgemaakt aan het CGVS en dit op verzoek van de onderzoeker van het CGVS die deze documenten graag in haar bezit wou hebben binnen een bepaalde tijd na het interview op het CGVS van 20 februari 2013, dat deze documenten door het CGVS nooit besproken werden met verzoeker, hoewel zij hiertoe de mogelijkheid had daar de beslissing zeven maanden later werd genomen, dat het CGVS de documenten en de waarde van deze documenten gewoon van tafel veegt en stelt dat documenten enkel een bewijswaarde hebben in het geval van geloofwaardige verklaringen en dat documenten in Afghanistan onbetrouwbaar zijn. Verzoeker is van oordeel dat in zo een redenering de asielzoeker die afkomstig is van Afghanistan niet eens de moeite moet doen om documenten te verkrijgen, want die zijn toch steeds afkomstig van Afghanistan en dat het CGVS bijgevolg niet verplicht is om de echtheid daarvan te onderzoeken want deze zijn toch niet betrouwbaar, dat dit gegeven het CGVS er zelfs van ontslaat om de echtheid te onderzoeken of om deze documenten met de asielzoeker te bespreken, wat onaanvaardbaar is, zeker in het geval de documenten werden overgemaakt een week na het verloop van het gehoor op het CGVS en 7 maanden voordat de beslissing door het CGVS werd genomen.

Verzoeker verwijst naar het arrest SINGH/België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 waarin volgens het EHRM de Belgische asielinstanties niet voldoende zorgvuldig zijn omgegaan met documenten die verzoekers tijdens de asielprocedure hadden aangebracht, dat zij zorgvuldiger hadden moeten omgaan met de voorgelegde documenten, dat stellen dat ze niet bewijswaardig zijn omdat ze gemakkelijk vervalst of gekocht worden is niet voldoende, dat de asielinstanties de authenticiteit van de documenten zelf hadden moeten onderzoeken.

2.2. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook op een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij, rekening houdende met bovenstaande argumenten, van oordeel is dat hij de asielinstanties wel degelijk voldoende inzicht heeft gegeven over de werkelijk achtergrond, zijn netwerk, familiale context zodat de asielinstanties voldoende informatie hebben om te oordelen of de subsidiaire bescherming al of niet moet worden toegekend

Verzoeker geeft aan dat het CGVS zijn afkomst uit het district Samangan niet betwist, dat het CGVS verder ingaat op de veiligheidssituatie aldaar en stelt dat hem de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Verzoeker merkt op dat het CGVS zich baseert op het SRB 'veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse' van 21 maart 2013, dat aldus enkel rekening wordt gehouden met de situatie in 2012 en niet deze in 2013, dat er aldus, wat betreft de veiligheidssituatie in Samangan, door het CGVS geen rekening wordt gehouden met de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, dat deze van fundamenteel belang zijn gezien het CGVS zelf stelt dat dit rapport aangeeft dat het aantal veiligheidsincidenten in 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging van het aantal incidenten, dat het UNHCR zelf tot het besluit komt dat gedurende de eerste maanden van 2013 47% meer incidenten waren dan dezelfde periode van 2012 en dat er zelfs wordt voorspeld dat 2013 het 2^{de} meest gewelddadige jaar zal zijn na 2011.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat het CGVS ook nog eens oordeelt dat er een intern vluchtalternatief mogelijk is in Kabul, doch hij de redenering van het CGVS niet begrijpt, waarna hij dienaangaande een uiteenzetting geeft. Verder meent verzoeker ook dat Kabul voor hem geen intern vluchtalternatief is.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, betreffende (gedwongen) rekrutering en verwijst opnieuw naar de verhoogde incidenten in Afghanistan in 2013, waarna hij ingaat op de veiligheidssituatie in Kabul en stelt dat er een kleine reeks van incidenten die zich in Kabul in 2013 hebben voorgedaan toegevoegd worden aan het huidig verzoekschrift, waarna hij citeert uit artikelen die handelen over de veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoeker meent dat het feit dat op 18 juni 2013 de Afghanen de verantwoordelijkheid voor de veiligheid in het land overnamen duidelijk niet te onderschatten consequenties tot gevolg heeft en dat deze nader moeten worden onderzocht, dat het CGVS ook van deze gegevens op de hoogte moet zijn, dat voor wat betreft Afghanistan niet kan gesteld worden dat de situatie stabiel is geworden, dat deze dagelijks verslechterd.

Ten slotte gaat verzoeker nog in op het als dan niet redelijk karakter van het intern vluchtalternatief zoals voorzien in artikel 48/5 (van de vreemdelingenwet).

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdorde de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. Als bijlage wij het verzoekschrift voegt verzoeker een extract uit de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, alsook verschillende artikels van verschillende websites omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.5. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 30 januari 2014 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict' van 20 november 2013 en de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel II: Noord- en West-Afghanistan' van 5 december 2013 bevat.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog dat de tolk 'drie redenen' niet goed heeft verteld. De verwerende partij repliceert dat er geen tolkenproblemen werden ingeroepen.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat niet getwijfeld wordt aan het lidmaatschap van verzoeker bij de Jamiaat-i-Islami partij, alsook erkent de Raad dat er in het verleden problemen waren tussen de Jamiaat-i-Islami en de Junbesh-i-Milli partij (administratief dossier, stuk 18). Voorgaande doet echter geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn actuele problemen met A.K.S. en de zijnen.

2.8.1. Vooreerst dienen grote vraagtekens gezet te worden bij het lidmaatschap van verzoekers vader bij de Jamiaat-i-Islami. Zo verklaart verzoeker dat zijn vader de taliban van Samangan kende en ermee bevriend was en dat de taliban zijn vader wapens had gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 12), alsook dat zijn vader samenwerkte met de taliban om zich te verdedigen, dat de Jamiaat partij hiervan op de hoogte was en dat zijn vader niet tegen de taliban gevochten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). In het licht van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18) waaruit blijkt dat de jamiaat partij de grootste en machtigste politieke macht was in de Noordelijke Alliantie tijdens het talibanbewind, is het weinig aannemelijk dat verzoekers vader, die zeker sinds het talibanregime lid was van de Jamiaat partij zoals verzoeker zelf voorhoudt, niet tegen de taliban vocht en integendeel met de taliban bevriend was, door hen geholpen werd, met hen samenwerkte en de Jamiaat hiervan op de hoogte was.

2.8.2. Verder is het werkwaardig dat verzoeker het ontvoeringsrelaas van hemzelf en zijn familieleden situeert in 1378, tijdens het talibanregime, en hierbij verklaart dat de ontvoering plaatsvond ten gevolge van het feit dat zijn vader (lid van de Jamiaat-i-Islami partij) weigerde materiaal te leveren aan A.K.S. en commander T. (leden van de Jumbesh partij) (gehoorverslag CGVS, p. 11), doch nadien uitdrukkelijk verklaart dat tijdens het talibanregime de Jumbesh en de Jamiaat niet vochten (gehoorverslag CGVS, p. 15).

Zelfs in de veronderstelling dat verzoekers vader werkelijk tot de Jamiaat partij behoorde tijdens het talibanregime en in de veronderstelling dat hoewel Jumbesh en Jamiaat niet vochten tegen elkaar in deze periode, een Jumbesh commandant, zijnde A.K.S., een Jamiaat commandant, zijnde verzoekers vader, viseerde omwille van het niet leveren van materialen, is het weinig aannemelijk dat A.K.S. en de zijnen tijdens hun strijd tegen de taliban, tijd hadden om zich bezig te houden met één persoonlijke vijand van A.K.S. en de moeite doet om met 80 tot 100 man verzoeker en zijn familieleden te ontvoeren, de ontvoerden maandenlang gevangen te houden en vervolgens een klopjacht op hen te organiseren met 120 tot 150 man wanneer de ontvoerden, nadat zij zomaar buiten mochten gaan werken in gevangenschap, ontsnapten. Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18), dat er geloofwaardige aantijgingen zijn dat A.K.S. 'targetted killings' beval van enkele rivaliserende commandanten waarvan hij het gevoel had dat ze hem tegengewerkt hadden tijdens de talibanperiode, doch dat dit gebeurde na 2001 en aldus na het talibanregime.

2.8.3. In het licht van voorgaande vaststellingen omtrent de relatie tussen de Jamiaat en de Jumbesh enerzijds en de taliban anderzijds, is het eveneens merkwaardig dat verzoeker verklaart dat zijn vader, nadat de mensen (van de Jumbesh partij en A.K.S.) sterker en sterker werden en door A.S.M. ondersteund werden, zei dat het tijd was om iets te doen, zich te verdedigen en zijn dichte familieleden verzamelde en dat zij akkoord gingen om de wapens op te nemen en samen te werken met de taliban om zich te verdedigen tegen hen (Jumbesh partij en A.K.S.), dat zij 2 jaar officieel werkten met de taliban, dat de taliban de tuin en 20 huizen afbrandde van A.K.S. en dat mensen A.K.S. informeerden dat verzoeker en zijn familie samenwerkte met de taliban, dat later het talibanregime viel en zij ontsnapten van Samangan naar Kabul.

2.8.4. Verder kunnen er, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, noch enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan worden met betrekking tot verzoekers verklaringen met betrekking tot de ontvoering en de ontsnapping in 1378 (1999-2000) van hemzelf en drie andere familieleden.

2.8.4.1. Het is opmerkelijk dat verzoekers vader, die bewakers heeft om zijn veiligheid te garanderen, deze bewakers allemaal tegelijk op verlof had gestuurd de avond van de ontvoering (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het feit dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift aangeeft dat hij niet weet waarom ze allemaal op verlof waren en hij enkel de informatie kan geven waarover hij beschikt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het opmerkelijk is dat iemand die bewakers heeft om zijn veiligheid te garanderen, alle bewakers gelijktijdig verlof zou laten nemen.

2.8.4.2. Verder kan verzoeker niet aannemelijk maken dat zijn vader wist dat er geen garantie was dat zijn familieleden, waaronder verzoeker, zouden worden vrijgelaten na betaling van het losgeld omdat ze (de bewakers/soldaten) een plan hadden. Immers had, volgens verzoeker, zijn oom in gevangenschap vernomen van een soldaat waarmee deze bevriend raakte dat het plan van de soldaten/bewakers was om eerst geld te krijgen en hen nadien te doden. Echter is het niet duidelijk, en verklaart verzoeker niet in zijn gehoor noch ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift, hoe zijn vader de informatie die zijn oom gekregen had van een bevriende soldaat-bewaker te weten kwam, gelet op het feit dat verzoeker, zijn oom en overige familieleden nog gevangen zaten op dat ogenblik (gehoorverslag CGVS, p. 11). In zoverre verzoeker in het inleidend verzoekschrift voorhoudt dat het feit dat hij en zijn familieleden toch niet zouden worden vrijgelaten na betaling van het losgeld niet de reden was dat zijn vader niet betaalde, doch wel dat het geld pas na vier maanden gevangenschap werd gevraagd en zij een maand later reeds konden ontsnappen, waardoor er geen reden meer was om het losgeld te betalen, kan hij niet gevolgd worden. Immers heeft verzoeker, zoals hierboven aangegeven, verklaard tijdens het gehoor dat zijn vader wist dat er geen garantie was dat zijn familieleden zouden worden vrijgelaten na betaling van het losgeld omdat de bewakers/soldaten een plan hadden.

2.8.4.3. Verder is het opmerkelijk dat verzoeker niet ingelicht werd over het ontsnappingsplan daar zijn familieleden hem te jong bevonden. Verzoeker stelt ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift dat hij niet op de hoogte was van de plannen, dat hij het raden heeft naar de reden hiervoor, dat zijn familie hem misschien te jong vond of geen vertrouwen had in hem en dat hij enkel informatie kan geven

waarover hij beschikt. Verzoekers argument dat hij de reden niet kent van het hem niet inlichten en hij enkel informatie kan geven waarover hij beschikt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het feit dat verzoeker niet werd ingelicht over het ontsnapingsplan, uitermate bevreemdend is daar verzoekers familieleden, door hem niet in te lichten, het risico liepen dat verzoeker tijdens de ontsnapping iets verkeerd zou doen wat het plan en de vlucht kon bemoeilijken.

2.8.4.4. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas als zou hij en enkele familieleden ontvoerd zijn door de mannen van A.K.S., lid van de Jumbesh partij in het jaar 1378, ten gevolge van het feit dat zijn vader, lid van de Jamiaat partij, tijdens het talibanregime, geen materiaal wou leveren aan A.K.S.

2.8.5. Zelfs in de veronderstelling dat verzoekers vader werkelijk tot de Jamiaat partij behoorde tijdens het talibanregime en in de veronderstelling dat hoewel Jumbesh en Jamiaat niet vochten tegen elkaar in deze periode, een Jumbesh commandant, zijnde A.K.S., een Jamiaat commandant, zijnde verzoekers vader, viseerde omwille van het niet leveren van materialen, en in de veronderstelling dat verzoekers vader na het talibanregime nog altijd actief lid was van de Jamiaat partij (gehoorverslag CGVS, p. 15) en mede in acht genomen het feit dat verzoeker lid werd van de Jamiaat partij en het feit dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dat er geloofwaardige aantijgingen zijn dat A.K.S. na 2001 'targetted killings' beval van enkele rivaliserende commandanten waarvan hij het gevoel had dat ze hem tegengewerkt hadden tijdens de talibanperiode, kan toch geen geloof gehecht worden aan verzoekers en zijn vaders recente problemen met A.K.S. en de zijnen om onderstaande redenen.

2.8.5.1. Immers is het niet aannemelijk dat A.K.S. verzoeker, zijn vader en zijn familie, tijdens de jaren na de val van het talibanregime (2001) tot zijn dood in 2012, niet gevonden heeft, gelet op het feit dat A.K.S. hoge functies had en een machtig persoon was (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stuk 18) en verzoekers vader (gehoorverslag CGVS, p. 15) en ook verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 6) werkzaam bleef respectievelijk werd voor de Jamiaat partij. Het is niet aannemelijk dat A.K.S. een persoonlijke vijand en diens familie, indien hij deze nog steeds viseerde na het talibanregime, gedurende meer dan tien jaar niet zou hebben gevonden nu verzoeker in de laatste twee jaar werkte in de provincie Samangan voor de Jamiaat-partij (gehoorverslag CGVS, p. 6) en verzoekers vader, hoewel hij vaak verhuisde, nog steeds actief was bij de Jamiaat partij en banden had met die partij in Samangan (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook het feit dat verzoekers vader alsook de persoon waarbij verzoeker, indien hij niet bij zijn vader was, vertoefde gedurende voornoemde jaren, bewakers hadden en verzoekers stelling dat hij niet weet waarom A.K.S. hen niet kon vinden, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

2.8.5.2. Bovendien zijn de problemen die verzoeker zou hebben meegemaakt na de dood van A.K.S. weinig geloofwaardig. Verzoekers verklaringen over zijn eigen beleving van de gebeurtenissen rond de arrestatie in 2012 van zijn vader zijn niet coherent. Eerst vertelde verzoeker dat hij plotseling geluiden en lawaai hoorde, dat zijn moeder naar hem kwam, dat hij vertelde wat was gebeurd, dat zijn moeder niets zei behalve 'ontsnap', dat hij zei wat er gebeurde, dat zij moeder vertelde dat de vijanden kwamen en zijn vader arresteerden, dat hij van het terras naar het huis van de burens ging en een vriend belde (gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarna verklaarde verzoeker opeens dat iemand op de deur sloeg, dat zijn moeder door een gat zag dat het drie personen waren, dat ze naar hem kwam om hem wakker te maken uit zijn slaap en hij ontsnapte via het balkon naar het huis van de burens, dat hij tijdens die tijd al ontsnapt was en naar het huis van de burens, dat ze deur niet open deden en de soldaten over de muur sprongen en hun huis binnen gingen, dat ze zijn vader arresteerden en sloegen en hem meenamen en hem gedood hebben, dat hij toen zijn vriend belde (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die op het ogenblik van de door hem geschetste feiten reeds meerderjarig is, lid is van de Jamiaat partij en volgens zijn eigen verklaringen reeds ontvoerd werd ten gevolge van problemen met A.K.S., over zijn eigen belevenis van de gebeurtenissen omtrent de aanval, die uiteindelijk leidde tot de dood, op zijn vader in zijn huis, geen coherente verklaringen kan afleggen. Het in het verzoekschrift kiezen voor één versie van de feiten heft de vastgestelde inconsistentie niet op. De vaststellingen omtrent de desbetreffende inconsistentie vinden hun grondslag in het administratief dossier.

2.8.5.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om geen geloof te hechten aan verzoekers asielaanvraag.

2.9. In zoverre verzoeker aanhaalt ter terechtzitting dat de tolk 'drie redenen' niet goed heeft verteld, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Hij specificeert geenszins welke 'drie redenen' de tolk tijdens zijn gehoor niet goed zou verhaald hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker enkele malen de tolk onderbrak, soms om een rechtzetting te formuleren, doch dat uit het gehoorverslag blijkt dat de

onderbreking en/of de rechtzetting genoteerd werd in het gehoorverslag. Verder stelt de Raad ook vast dat de in onderhavig arrest vastgestelde ongeloofwaardige of inconsistente verklaringen geenszins onderhevig waren aan onderbrekingen door verzoeker.

2.10. Verzoeker haalt verder geen redenen aan die aantonen dat hij gevaar zou lopen in Samangan omwille van zijn activiteiten binnen de Jamiaat partij. De onderlinge strijd tussen de Jamiaat-i-Islami en de Jumbesh-i-Milli is, volgens verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS, p.15), niet meer aan de gang. Volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18) zijn er nog rivaliteiten en willen beide partijen nog steeds de macht, maar gaat het niet langer om een gewapende strijd om de macht. Hoewel het wel nog kan zijn dat er persoonlijke vetes bestaan tussen belangrijke personen binnen deze partijen (administratief dossier, stuk 18), kan er in verzoekers geval, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet aangenomen worden dat dit het geval zou zijn.

Verzoekers eigen activiteiten binnen de partij zijn niet van dien aard dat ze gevaar inhouden. Verzoeker woonde enkele conferenties bij en stelde een lijst op met de diensturen van de bewakers voor S.Q. (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker gaf nergens aan door deze activiteiten op zich problemen te hebben gekend. Verzoekers positie binnen de partij is niet van die aard dat hij gevaar zou lopen, nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier nergens blijkt dat personen die actueel lid zijn van de Jamiaat-i-Islami voor hun leven dienen te vrezen of dat er aanvallen op hen persoonlijk worden uitgevoerd.

2.11. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij de familie van A.K.S. waaronder commandant Tor dient te vrezen omwille van een vroegere rivaliteit tussen zijn vader en A.K.S., zodat hij niet aantoonbaar dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de vreemdelingenwet.

2.12. De door verzoeker aangebrachte documenten vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. De taskara bevat enkel informatie omtrent verzoekers identiteit en nationaliteit, elementen die niet in twijfel worden getrokken. Betreffende de door verzoeker neergelegde lidkaart, herhaalt de Raad dat verzoekers lidmaatschap van de Jamiaat-i-Islami niet wordt betwist. De Raad wijst er verder op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn asielrelaas. De door verzoeker neergelegde dreigbrieven, klachten, de brief van het Openbaar Ministerie en de bevestiging van de ouderen heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. De aangebrachte enveloppe brengt niets wezenlijks bij aan verzoekers asielrelaas. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre verzoeker stelt dat hij per fax documenten heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat deze documenten nooit besproken werden met hem, hoewel zij hiertoe de mogelijkheid hadden daar de beslissing zeven maanden later werd genomen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zelf aangaf tijdens het gehoor dat hij nog documenten zou opsturen waarna hij een uiteenzetting gaf over de desbetreffende documenten, zodat hij niet kan voorhouden dat het Commissariaat-generaal deze documenten nooit besproken heeft met hem. Verder blijft verzoeker in gebreke aan te tonen welke elementen, die een invloed konden hebben op de beoordeling van zijn asielaanvraag, aangaande de documenten voorgelegd door middel van een fax, hij verder wenste toe te lichten.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. De Raad merkt op dat voornoemd arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* werd verzoekers asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

2.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.14. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.16. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Samangan te worden beoordeeld.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan haar administratief dossier (SRB 'Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse' van 21 maart 2013), blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Samangan geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers leest de Raad in de voormelde informatie dat in deze provincie amper aanslagen gebeuren of andere aan het conflict gerelateerde incidenten, dat Samangan als de veiligste provincie van de hele noordelijke regio telt, dat er weliswaar een verdubbeling is van de incidenten in vergelijking met 2011, doch dat deze incidenten geconcentreerd zijn in Dara-i-Sufi. De Raad stelt vast dat een opvallende uitzondering vermeld wordt in het district Aybak, met name het incident waarbij een zelfmoordterrorist zichzelf tot ontploffing bracht op het huwelijksfeest van A.K.S. en deze, samen met 21 anderen om het leven kwam. Uit voornoemde informatie blijkt verder dat, volgend op deze aanslag de ANSF een zuiveringsoperatie uitvoerde in het district die de activiteiten van de AOG voor de rest van het jaar stil legde en dat de criminaliteit in de stad Aybak en op afgelegen wegen een groter probleem is dan aan het conflict gerelateerd geweld.

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale Analyse: Deel II: Noord- en West-Afghanistan" van 5 december 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot onder andere de provincie Samangan, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013, blijkt dat de bovenstaande analyse en appreciatie onverminderd overeind blijft.

De door verwerende partij neergelegde aanvullende nota, die voornoemde update van de situatie in de provincie Samangan bevat, bevestigt dat deze provincie vanouds een erg lage incident-rate kent, dat ook in de periode januari-september 2013 zeer weinig berichten uit Samangan komen, dat uitschieters aanslagen zijn die gepleegd werden op Jumbesh en Jamiaat kopstukken en dat deze aanslagen bewijzen dat de opstandelingen in staat zijn toe te slaan in elke provincie, maar dat zij zich in de provincies waar zij nauwelijks voet aan de grond hebben, beperken tot uitzonderlijke aanslagen tegen hooggeplaatste profielen.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in de provincie Samangan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.17. Verzoekers verwijzingen naar en argumentatie over de veiligheidssituatie in Kabul zijn niet dienstig, nu verzoeker, gelet op de veiligheidssituatie, kan terugkeren naar de provincie Samangan.

Ook verzoekers argumentatie over en zijn verwijzingen naar artikelen en rapporten betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij geen melding wordt gemaakt van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan - waaronder het argument dat het feit dat de Afghanen de verantwoordelijkheid voor de veiligheid in het land overnamen duidelijk niet te onderschatten consequenties heeft en dat niet kan gesteld worden dat de situatie in Afghanistan stabiel is geworden, dat deze dagelijks verslechterd - zijn niet dienstig, daar deze niet van die aard zijn om voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te ondergraven.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.18. De Raad herhaalt dat verzoeker als lid van de Jamiaat-i-Islami geen hooggeplaatst profiel bezat alsook dat hij niet aangaf dat hij door zijn eigen werkzaamheden bij de partij problemen zou hebben gekend. De problemen die hij omwille van zijn vader zou gekend hebben met A.S.K. en de Jumbesh partij, werden ongeloofwaardig bevonden.

Omtrent het risicoprofiel van mannen die op een leeftijd gekomen zijn dat zij ingezet zullen worden om te vechten, stellen de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen rekrutering is enkel sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.19. Waar verzoeker stelt dat hij de asielinstanties wel degelijk voldoende inzicht heeft gegeven over de werkelijke achtergrond, zijn netwerk, familiale context zodat de asielinstanties voldoende informatie hebben om te oordelen of de subsidiaire bescherming al dan niet moet worden toegekend, wordt dit gegeven niet betwist. Uit bovenstaande volgt dat de Raad over voldoende informatie beschikt om te oordelen dat, gelet op de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, er geen nood is aan het toekennen van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.20. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER